

A Study on Maruthoor Koththan's Poetry

மருதூர் கொத்தன் கவிதைகள் ஓர் ஆய்வு

Prof. Saadhiya Fowzer¹, Mr. Mohamed Moosa Jesmy²

¹Professor in Languages, Department of Languages, South Eastern University of Sri Lanka, Sri Lanka

²PhD student, South Eastern University of Sri Lanka, Sri Lanka

பேராசிரியர். கலாநிதி. எம். ஏ. எஸ். எப் லாதியா¹, முகம்மது மூஸா ஜெஸ்மி²

¹மொழித்துறைப் பேராசிரியர், மொழித்துறை, தென்கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம், இலங்கை

²கலாநிதிப்பட்ட மாணவன், தென்கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம், இலங்கை

Corresponding Author: Prof. Saadhiya Fowzer

Article Info:

Received 12-12-2022 | Accepted 11-01-2023 | Published 31-01-2023

Volume 01 Issue 01 January 2023 | Page No : 33-40

ABSTRACT

Maruthur Koththanar who is considered as a unique short story writer in Sri Lanka, has immensely contributed to the development of several genres under the discipline of Tamil literature such as poetry, drama, reviews for literary works, novels and short stories. During the 1960s when he initiated writing short stories, he was already known for writing poetries in the 1950s and his poetry is of great significance. 'Neelavaana veethiyile' was his first poetry which caught the attention of many critics for its depiction of the themes of nature, love, linguistics, labour issues and individual identities. In addition, his poetry captured the beauty of pure Tamil by integrating colloquial diction and linguistic rules. Accordingly, this study aims at revealing his recognition as a poet by highlighting his contribution to poetry. In terms of data, his poetry was used as primary data while essays, reviews and research articles written on his poetry works were taken as secondary data. Moreover, this study used descriptive, comparative, and social approaches in order to emphasize his contribution to Tamil poetry. Since there is very scarce research done on his poetry, this study will fill this gap by showing his significance as a poet through the analysis of his poetry.

Keywords:

Poetry, Maruthoor Koththan

முன்னுரை

மருதூர் கொத்தன் என இலக்கிய உலகினால் அறியப்பட்ட வீ.எம். இஸ்மாயில் அனூராதபுர மாவட்டத்தின் காளாவி (கலாவெள) என்ற இடத்தில்: திருகோணமலையைச் சேர்ந்த வாப்பு மரைக்கார்: சம்மாந்துறை உமர்கத்தா சின்னமுத்து தம்பதிகளுக்கு 06.06.1935 இல் பிறந்தார். தகப்பன் வாப்புமரைக்கார் மருதமுனையில் மறுமணம் செய்து கொண்டமையினால் அங்கேயே இருப்பிடத்தையும் ஆக்கிக் கொண்டார். பின்னர் மருதமுனையில் அப்துல் ஹஹ்மான் மரைக்கார் ஹப்பா உம்மாவுடன் 1957 இல் திருமண பந்தத்தில் இணைந்து கொண்டார்.

புலவர்மணி சரிபுத்தீனால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட 'குழந்தை' கையெழுத்துச் சஞ்சிகையில் 'வெண்ணிலாவே' என்ற கவிதையினை எழுதி புலவர் மணியின் பாராட்டினைப் பெற்றதுடன் குழந்தை சஞ்சிகையின் ஆசிரியராகவும் தெரிவுசெய்யப்பட்டார்.

பாடசாலையில் பயில்கின்ற காலத்திலிருந்தே கவிதை, கட்டுரைகளை எழுதுவதிலும்; நாடகங்களை நடிப்பதிலும்; ஓவியங்களை வரைவதிலும் ஆர்வம்மிக்கவராகக் காணப்பட்ட கொத்தன் புலவர்மணி ஆ.மு. சரிபுத்தீனின் வழி காட்டலுடன் எழுத்திலக்கியத்துறையில் ஈடுபாடு காட்டினார்.

1953இல் சுதந்திரன் பத்திரிகைக்கு கட்டுரையினை எழுத ஆரம்பித்தார். 'இலக்கியப் பூங்கா' அவரது கட்டுரைகளை அடிக்கடி பிரசுரித்தது. இக்காலப் பகுதியில் நீலாவணன் கொத்தனின் எழுத்துத் துறையினைப் பாராட்டிக் கடிதங்களை எழுதி ஊக்குவித்தார். நீலாவணனூடாக எஸ்.டி. சிவநாயகத்தின் அறிமுகத்தினையும் கொத்தன் பெற்றுக் கொண்டார்.

அட்டாளைச்சேனை ஆசிரியர் பயிற்சிக் கலாசாலையில் பயிற்சி பெறுனராக இருக்கும் போது அங்கு உருவாக்கப்பட்ட கையெழுத்துச் சஞ்சிகையின் ஆசிரியரானார். பலாவி ஆசிரியர் பயிற்சிக் கலாசாலைக்கு மேலதிக ஆசிரியர் பயிற்சிக்காகச் சென்ற வேளை அங்கு ஏ.எம். முஸ்லிமுடன் (பிற்காலத்தில் மாகாணப் பணிப்பாளராக இருந்து ஓய்வு பெற்றவர்) இணைந்து 'மருதம்' கையெழுத்துச் சஞ்சிகையினை உருவாக்கி ஆசிரியராகவும் செயற்பட்டார். அதில் சுந்தரி, சலவைக்காரி ஆகிய சிறுகதைகளை எழுதினார்.

ஆசிரியராகப் பணிபுரிந்த பாடசாலைகளில் மாணவர்களை வளப்படுத்தும் நோக்கில் நாடகங்களை எழுதினார். வெளிமாவட்டங்களில் கல்விப் பணியாற்றச் சென்ற போது கிடைத்த அனுபவங்களை சிறுகதைகளை எழுதுவதற்கான சந்தர்ப்பமாகவும் ஆக்கிக்கொண்டார். சாதிகள் இரண்டே, ஒளி முதலிய கதைகள் அவ்வாறான அனுபவங்களால் ஏற்பட்டவைகளே. இதுவரை வீ.எம். இஸ்மாயில் என்னும் சொந்தப் பெயரில் எழுதிவந்த மருதூர் கொத்தன் 1960இல் 'இருள்' என்ற கதையை எழுதியதைத் தொடர்ந்து 'மருதூர் கொத்தன்' என

தன் பெயரை மாற்றிக் கொண்டார். முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் உருவாக்கப்பட்ட போது அதன் துணைச் செயலாளராக இளங்கீரன் சுபைர் தெரிவானார். சொந்தக் காரணங்களால் அவர் மருதமுனையில் சிறிதுகாலம் வாழ்ந்தமையால் மருதூர்க் கொத்தனுக்கும் இளங்கீரனுக்கும் இடையில் நெருக்கமான நட்புறவு உருவாகியது. அவ் உறவே மார்க்சியம் சார்ந்த எழுத்துக்களைத் தேடி அறியவும் எழுதவும் மருதூர்க்கொத்தனைத் தூண்டியது. மார்க்சியம் மற்றும் முற்போக்கு கொள்கைகளால் ஈர்க்கப்பட்ட மருதூர்க் கொத்தனுடன் மருதூர்க்கனி போன்றவர்களும் இணைந்து செயற்படத் தொடங்கினர்.

கல்முனைப் பிரதேச இலக்கிய வளர்ச்சியில் முக்கிய திருப்பிடித்தை ஏற்படுத்தியது 'கல்முனை தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கம்' ஆகும். பெரிய நீலாவண விஸ்னுவ கோயில் வளவில் நீலாவணனின் பங்களிப்புடன் இச்சங்கத்திற்கான அத்தியாரமிடப்பட்டது. நீலாவணனைத் தலைவராகக் கொண்டு: இணைச் செயலாளராக மருதூர்க் கொத்தனும் தெரிவானார். சங்கத்துடன் இணைந்து கொண்ட எம்.ஏ. நுஃமான், மருதூர்க்கனி, ஜீவா ஜீவரத்தினம் முதலியோரின் நட்புடன் மருதூர்க் கொத்தனின் இலக்கிய ஈடுபாடும் விரிந்தது.

மருதூர்க் கொத்தனது எழுத்திலக்கியத்தின் ஆரம்பம் பாடசாலைக் காலத்திலிருந்தே தொடங்கிய போதும் 1962 இல் தினகரனில் வெளியான 'கருமுகில்' என்ற கதையே மருதூர்க் கொத்தனை தேசிய ரீதியில் வெளிக்காட்டியது. இவ் அடையாளங்களுடன் தினகரன் வீரகேசரி, சுதந்திரன் உள்ளிட்ட பத்திரிகைகளில் மருதூர் கொத்தன் எழுதவும் ஆரம்பித்தார். இவ்வாறான இலக்கியச் சூழலால் கொத்தன் கவிதை, சிறுகதை, நாடகம், கட்டுரை, நாவல் எனப் பலதுறைகளிலும் ஈடுபாடுடையவராக மாறுவதற்கு அவரது நண்பர்கள் காரணமாக அமைந்தனர். வாப்புமரைக்கார் முகம்மது இஸ்மாயில்; மருதூர்க் கொத்தன், அபூ ஹபீனா, பைஸால் இஸ்மாயில், வீ.எம், திருமதி இஸ்மாயில் எனப் பல புனைப் பெயர்களிலும் எழுதினார்.

கொத்தன் கொத்தன் வாழும் இலக்கியமாகவே காணப்பட்டார். அவரது இலக்கிய ஆர்வம் மரணிக்கும் வரை தொடர்ந்திருந்தது. மரணிப்பதற்கு ஒரு வார காலத்திற்கு முன்னர் எழுதப்பட்ட 'கலசம்' என்ற சிறுகதை தினகரனில் பிரசுரமானது. இதனை அவரது இலக்கிய ஈடுபாட்டின் உச்சமாகக் கொள்ளலாம்.

கவிதைப் பரப்பில் மருதூர்க் கொத்தன்

இலக்கியத்தில் அடையாளம் குறித்த பார்வையானது மிகவும் சிக்கலானது. நவீன தமிழ்க் கவிதையின் முன்னோடி என அழைக்கப்பட்ட பாரதி 1933ஆம் ஆண்டு 'சுதந்திரச்சங்கு' வாரப் பத்திரிகையில் 'ஆறிலொருபங்கு' சிறுகதையினை எழுதியதன் மூலம் சிறுகதைக்கான புதிய அத்தியாயத்தை ஆரம்பித்தார். எனினும் அவர் கவிதைத் துறையிலேயே அடையாளம் சுட்டப் பெற்றார். நீலாவணன் 1953இல் சுதந்திரனில் 'ஓடி வருவ தென்னேரமோ?' கவிதையின் மூலம் கவிதைத் துறைக்குள் நுழைந்த போதிலும் 'பிராயச்சித்தம்' என்ற சிறுகதையினை 1952 இல் எழுதியதன் மூலமே எழுத்துத் துறைக்குள் நுழைந்தார். கவிதைக்கு முந்திய அனுபவம் சிறுகதைக்குள் ஏற்பட்ட போதிலும் நீலாவணன் மிளிர்ந்தது கவிதைத் துறைக்குள் என்பதுதான் வரலாறாகும். அவ்வாறு தான் மருதூர்க்கொத்தனும் ஈழத்தின் கவனயீர்ப்பைப் பெற்ற சிறுகதையாளனாக 1960களில் அடையாளம்பெற்று 1962 இல் 'கரு முகில்' என்ற கதையினூடாக சிறுகதைப் பயணத்தை ஆரம்பித்தார். எனினும் அவரது இலக்கியப் புகழுகம் கவிதையினூடாகவே (1950களில்) நிகழ்ந்துள்ளது.

ஈழத்துக் கவிதை மரபில் 1950கள் முக்கியமான காலகட்டமாகும். தமிழ்க் கவிதையில் அரசியல் அதிகம் செல்வாக்குச் செலுத்திய காலமாக இது கொள்ளப்படுகிறது. இன உணர்வு மொழியுணர்வு, சமயம், காதல் மற்றும் அனுபவம் சார்ந்த பிரச்சினைகள் கவிதைகளுக்குள் ஊடுருவத் தொடங்கியது. நீலாவணனை அடியொட்டிய கவிதைப் பரம்பரையொன்று கிழக்கில் உருவாகிய காலமாகவும் இது கொள்ளப்படுகிறது. எம்.ஏ. நுஃமான் இது பற்றிக் கூறும் போது:

"நீலாவணனின் தொடர்பின் மூலம் நான் புதிய உலகுக்குள் பிரவேசித்தேன். என்னைச் சுற்றி இயங்கிக் கொண்டிருந்த அதுவரை நான் காணாத பரந்த இலக்கிய உலகத்தை அவரது உறவின் மூலம் நான் தரித்தேன். மருதூர்க் கொத்தன், மருதூர்க்கனி, பாண்டியூரன், ஜீவா ஜீவரத்தினம், கனக சூரியம் போன்ற எமது பிரதேசக் கவிஞர்கள் எனது நண்பர்கள் ஆனார்கள்"¹

என்கிறார். இதன் மூலம் கொத்தனது அடையாளத்தை உணர முடிகிறது. 1950 இல் மருதூர்க் கொத்தனின் கவிதைப் பிரவேசம் நிகழ்ந்துள்ளது. 'காலத்தின் குரல்களாகின்ற மருதூர்க் கொத்தன் கவிதைகள்' என்ற கட்டுரையில் செ. யோகராசா இதனை உறுதிப்படுத்துகின்றார். அதில்:

"ஆச்சரியம் தரும் விடயம் யாதெனில் ஐம்பதுகளிலேயே அவரது கவியுலகப் பிரவேசம் நிகழ்ந்துள்ளது என்பதே. 1950இல் எழுதிய முதலாவது இலக்கிய முயற்சி என்று கவிஞரது குறிப்பில் எழுதப்பட்டுள்ள அக் கவிதை நிலவு பற்றியது"² எனவும்

"கவிஞரது கவிதையுலகப் பிரவேசம் ஐம்பதுகளில் நிகழ்ந்திருக்கிறது என்கின்ற போது அது ஈழத்துக் கவிதை வரலாற்றில் கவிஞருக்கு முக்கியமானதொரு இடத்தை வழங்குகிறது என்பது கவனத்திற்குரியது. அதாவது முஸ்லிம் கவிஞர்களது நவீன கவிதையுலகப் பிரவேசம் ஐம்பதுகளில் நிகழ்ந்த தென்றும் அவ்விதத்திலே புரட்சிக் கமால், அண்ணல், யுவன் ஆகியோர் முதன்மையானவர்களென நினைவுகூரப்படும் நிலையிலே இப் போது அத்தகையோர் வரிசையில் மருதூர்க் கொத்தனும் இணை கிறார் என்பது நினைவுரை வேண்டி உள்ளது"³ என்கிறார்.

மருதூர்க் கொத்தனது கவிதை தொடர்பில் எழுதப்பட்ட முதல் ஆய்வுக்கட்டுரை முயற்சியாக செ. யோகராசாவின் இக்கட்டுரையினைக் குறிப்பிடலாம்.

மருதூர்க் கொத்தனது முதலாவது வெளியீடே 'காவியத் தலைவன்' என்ற பெயரில் பதியுதீன் மஹ்முத்தை பாட்டுடைத்தலைவராகக் கொண்டெழுந்த காப்பியமாகும். 1977 இல் நிந்தலூர் வட்டார ஆசிரியர் சங்கம் இந்நூலை வெளியிட்டது. அவரது கவித்துவ வெளிப்பாட்டின் முக்கிய அம்சமாக இதனைக் கொள்ளலாம். இது பற்றி ஜபார் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார்:

"1950களில் தொடக்கத்தில் தனது முதல் கவிதையான 'நீலவான வீதியிலே' என்ற கவிதையுடன் இலக்கிய உலகினில் பிரவேசம் செய்தவர். முதல் முயற்சியே கவிதை என்பத னாலோ என்னவோ அவரின் முதல் நூலையும் கவிதை நூலாகத் தந்தவர். ஏராளமான கவிதைகளை எழுதியிருந்தாலும் அவை தொகுப்பாக வர முன்னமே எடுத்த எடுப்பில் ஒரு காவியத்தை நூலாக வழங்கியவர். அது 1977 இல் வெளிவந்த 'காவியத் தலைவன்' காவியமாகும்"⁴

எம்.ஐ.எம். அமீனைப் பதிப்பாசிரியராகக் கொண்டு: புலவர்மணி ஏ. பெரிய தம்பிப்பிள்ளை, ம.மு. உவைஸ் ஆகியோரின் அணிந்துரைகளுடன் காவியத் தலைவன் வெளிவந்தமை சிறப்பம்சமாகும்.

“இந்துமகா சமுத்திரத்தின் எழிலை மேலும்
எடுத்தோதும் வண்ணத்தில் இலங்க, மண்ணின்
விந்தையென மரகதமா மணியே யாகி
வியனெழிலைச் சிந்தியுல கெங்கும் வாழ்வோர்
சிந்தைகளைக் கவருகின்ற சீர்த்தி பெற்ற
சீரிலங்கைத் திருநாடு: பூவில் என்றும்
முந்துபுகழ் காக்குமுயர் ஈழ நாடு
மோய்ம்மலர்க்கா சூழிலங்கை எங்கள் நாடு”⁵

என எங்கள் நாட்டுச் சிறப்பினைக் கூறி ஆரம்பிக்கும் காவியத் தலைவனில் எங்குநாடு, புகழ்சேர் குடும்பம், அன்புதயம், கம்பளையில் கலாபீடம், அரசியல் பிரவேசம், சுகாதார வீடமைப்பு அமைச்சர், இல்லாமிய சோசலிஸ முன்னணி, மீண்டும் கல்வி அமைச்சர், கிழக்கில் பவனி, நீடு வாழ்க! என 23 பகுதிகள் அடங்கியுள்ளன. யாப்போசையும் பேச்சோசையும் மிக்க எளிமையான நடையில் கொத்தன் இந்நூலைப் படைத்திருப்பது அவரது இலக்கியப் படைப்பாற்றலின் முக்கிய மைற்கல் எனலாம். புலவர்மணி. ஏ. பெரியதம்பிப் பிள்ளை இந்நூல் குறித்து பின் வருமாறு சிலாகித்துள்ளார்.

“காவியத் தலைவன் என்னும் இந்நூல் இழுமென் மொழியால் விழுமியது கூறுகின்ற ஓர் இன்பத்தமிழ் பனுவலாகும். ஈழ நாட்டின் மாண்புமிக்க கல்வி அமைச்சர் அல்-ஹஜ்-கலாநிதி பதிஉத்தீன் மஹ்மூத் அவர்களைப் பாட்டுடைத் தலைவராகக் கொண்டு நடத்துகின்ற இக்காவியம் அன்னாரை ஈழநாட்டின் இருபதாம் நூற்றாண்டின் தன்னிகரில்லா இல்லாமியத் தலைவராகச் சித்தரித்துக் காட்டுகின்ற சிறப்பு வாய்ந்தது”⁶

காவியத் தலைவன் அடங்கலாக மருதூர்க் கொத்தன் நூற்றுக்கும் அதிகமான கவிதைகளை எழுதியுள்ளார். சுந்திரன், வீரகேசரி, தினகரன் பத்திரிகைகளிலும்; ‘மித்திரன்’ வார இதழிலும்; கிழக் கிவங்கை சனசமூக சம்மேளன கலைவிழா மலாரான ‘கதிரொளி’யிலும்; கவிஞன், அல்-மருதமுனை மற்றும் ‘மகுடம்’ சஞ்சிகைகளிலும்; விரைவில் வெளியிடுவதற்கான முயற்சியில் இருக்கும் ‘மோகனம்’ மற்றும் ‘மருதூர்க் கொத்தன் நெடுங்கவிதைகள்’ நூலிலும்; புலவர்மணி ஆமு. சரிபுத்தீனுக்காக மருதமுனை மஜீத் எழுதிய காவியநாயகன்’ வெளியீட்டிலும் ஜின்னா சரிபுத்தீனின் ‘முத்துநகை’ கவிதை நூலுக்கு எழுதிய ஆசிரியரையிலும் கொத்தனது கவிதைகள் பதிவாகியுள்ளன. குறித்த வகைப்பாட்டுக்குள் கவிதைகளைக் கொண்டு வருவதில் சிக்கல் தன்மை இருக்கின்ற போதிலும் கொத்தனது கவிதைகளுக்குள் இயற்கை, தொழிலாளர் உறவும் பிரச்சினையும், இன உறவும் தமிழ்ப்பற்றும், ஆன்மீகத் தேடல், இரங்கல் உரைகளும் தனியாள் பெருமைகளும் மெல்லிசைப் பாடல்கள், கவியரங்கக் கவிதைகள் மற்றும் பாடசாலைக் கீதங்கள் என்றவாறு பல்வேறு அம்சங்களும் பொதிந்திருக்கின்றமை முக்கிய அம்சமாகும்.

இயற்கை

ஈழத்துக் கவிதை மரபில் 1950கள் முக்கியமான காலகட்டமாகும். இக்காலப் பகுதியில் எழுதத் தொடங்கிய பலரும் இயற்கை மற்றும் காதல் பற்றிய விடயங்களை கவிதைகளினூடாக வெளிப்படுத்துவதில் முனைப்புடன் இருந்துள்ளனர். கவிதைகளின் வளர்நிலைக் காலமாக அமைந்தமையும் இதற்கான காரணம் எனலாம். இத்தன்மையிலிருந்து கொத்தனும் விடுபடவில்லை என்பதற்கு அவரது இயற்கை மீதான கவிதைகள் சான்றாகும்.

இயற்கை பற்றிய கவிதைகளுள் நிலவே வா, வெண்ணிலா, தாமரையின் ஊடல் ஆகியன குறிப்பிட்டுச் சொல்லக் கூடியன. நிலவைப் பலரும் பாடியுள்ள நிலையில் கொத்தனின் முதல் கவிதையாய் அமைந்த ‘நிலவே வா’ புதிய சொல்வீச்சுகளால் அமைந்திருப்பது கவனத்துக்குரியது. முற்றத்து மெத்தை மேல் அமர்ந்து பேசவும், கோலக் கவிதை அமுதருந்தவும், மோதகம் கொழுக்கட்டையும் பணியாரமும் சாப்பிடவும், கீரைக்கறியுடன் மீன்பொரியல் உண்ணவும், கனிந்த வாழைப்பழம் சாப்பிடவும் நிலவை அழைக்கும் கிராமிய மணம் நயக்கத்தக்கது.

மணலை வாருகலால் கோலமிட்டதாகவும், பாயினில் வண்ணப் புணி போட்டதாகவும் நிலவை அழைக்கும் விதம் மாறுபட்ட சுவையினைத் தருவதுடன் ஏனைய கவிஞர்களது கற்பனை களிலிருந்து வேறுபட்டும் அமைந்துள்ளது. அதனை

“பட்டு மணல்மேல் வாருகலால்-நாம்
பரவிக் கோலம் இட்டிருக்கும்
முற்றம் என்னும் மெத்தையின் மேல்
மெல்ல அமர்ந்து பேசிடலாம்-பல
செல்லக் கதைகள் கூறிடலாம்”⁷

என்கிறார் மருதூர்க் கொத்தன்.

வெள்ளியின் காதலியாகி, முற்றம் கூட்டி நின்ற கூனல் கிழவை முட்டி யதால் துரத்தியடிக்கப்பட்டதாகக் கூறும் ‘வெண்ணிலா’ பற்றிய கவிதையும் நோக்குதலுக்குரியது:

“நீல வானக் கடல் மீது
நீந்:தும் வெள்ளி ஓடும் உனை
பாலை நில வாய்ச் சிந்தும் வானி
பசுவென் றழைழைத்தல் பிழையாமோ
வளர்ந்து வளர்ந்து வானகத்தில்
வட்டம் போட்டு ஆளும் நீ...”⁸

பாரதியின் ‘நிலாவும் வான்மீனும் காற்றும்’ கவிதையின் சாயலை வேண்டி நிற்கும் கற்பனையே வெண்ணிலா பற்றிய கொத்தனின் இப் பாடலாகும்.

வண்டின் வருத்தங்களைப் பேசும் ‘தாமரையின் ஊடல்’ கவிதையும் இயற்கை பற்றிய மருதூர்க் கொத்தனின் கற்பனையாற்றலுக்கான எடுத்துக்காட்டாகும்.

காதல்

இளம் வயதில் ஆசிரியப் பணிக்குள் உள்வாங்கப்பட்ட மருதூர்க் கொத்தன் புல்மோட்டை, எகலப் புளியங் குளம் உள்ளிட்ட பாடசாலைகளில் பணியாற்றினார். அக் காலப்பகுதிக்குள் இடம்பெற்ற சம்பவங்களை ‘இழுமென் துயராய்’ என்ற சிறுகதையில் பதிவு

செய்துள்ளார். மருதூர்க் கொத்தன் கதைகள் தொகுதிக்குள் உள்வாங்கப்படாமல் வைப்பிலுள்ள இக் கதையில் இருபத்தியோராவது வயதில் ஆசிரியர் தொழில் பெற்று முதல் நியமனப் பாடசாலையில் சந்திக்கின்ற ஒன்பது வயது மாணவி மீது ஆசிரியருக்கு ஏற்படுகின்ற காதலையே இக் கதை வெளிப்படுத்துகின்றது. காதலைப் பாடாத கவிஞர்களே இல்லை என்றாலும் ஏதோவொரு பாதிப்பும் அது சார்ந்த உந்துதல்களுமே அவ்வகைக் கவிதைகளைத் தோற்றுவிக்கக் கூடியன. அவ்வகைத் தன்மையே கொத்தனையும் காதல் கவிதைகளின் பக்கம் அழைத்துச் சென்ற தெனலாம். சினக்காதே, நீயன்றோ, புதுப்பாடம் படிப்பித்தாய், இயற்கையைப் பழிப்பதோ இவள், இழப்பு, வதுவைக்குத் தேதி வரைந்த பின் என்பன போன்ற பெரும்பான்மையான என் அதிகமான கவிதைகள் காதலைப் பற்றியதாக அமைந்துள்ளன.

காதலில் விழுந்த தலைவனொருவனின் வருத்தங்களைக் கூறுகின்ற கவிதைகளே 'சினக்காதே', 'நீயன்றோ' ஆகியவைகளாகும். தலைவியின் காதலை மறந்து பதவிக் காய் வேறொன்றை நோக்கி நகர்ந்த தலைவனை நோக்கி தலைவி கேட்கும் கேள்வியாய் அமைந்த கவிதையே; புதுப்பாடம் படிப்பித்தாய்; என்பது. இழக்கக் கூடாத ஒன்றை இழந்து தவிக்கும் காதலின் படிமமாக அமைந்த கவிதையே 'இழப்பு' என்பதாகும். அதன் வலிகளை:

“நெஞ்சத்துப் பூவிதழின்
அணுக்களிலே நீயுறைந்து
வீசுகின்ற மென் மணத்தில்
வசமாகி நெருக்குருகி
அடையும் துயரத்தை
வடிக்கமொழி தெரியவில்லை”⁹

என்னும் வரிகளிலும்:

“உன்னை இழந்த
துயரத்தின் புண்ணாற்ற
எத்தனை பிறவி
எடுத்தாலும் ஆகுமா?
உன்னை இழந்திருக்கக் கூடாது
இழந்துவிட்டேன்”¹⁰

என்ற வரிகளிலும் கவிஞர் இழையோட விட்டிருப்பதனை அவதானிக்க முடிகிறது.

திருமணத்தின் பின்னர் ஏற்படுகின்ற துயரங்களை அலட்டிக் கொள்ளாத தலைவனின் நிலையினை சித்திரிக்கும் கவிதையே 'வதுவைக்கு தேதி வரைந்த பின்' என்பதாகும்.

“அலைவாய்க் கரையை
அணி செய்யக் கார்துழல்
விலையாக விட்டவளே!
வாதை தொலைய
வதுவைக்குத் தேதி
வரைந்ததன் பின் அன்பே!
ஏது வந்தால் என்ன இடர்”¹¹

என்னும் வரிகளில் தலைப்பின் பொருத்தம் அர்த்தப்பட்டிருப்ப தனை நோக்கலாம்.

மார்க்சியம்

1950 களைத் தொடர்ந்து ஈழத்தில் மார்க்சியம் சார்ந்த கருத்துக்களும் முற்போக்கு வாதச் சிந்தனைகளும் கவிதைத் துறைக்குள்ளும் ஊடுருவத் தொடங்கின. மருதூர்க் கொத்தனும் இக் கருத்துக்களால் ஈர்க்கப்பட்டமையினால் அவரது கவிதைகளிலும் இச் சிந்தனைகள் காணப்பட்டன. தொழிலாளர் சார் நலன்கள் பற்றிய கவிதைகளாக சேவல் கூவுகிறது, சிறிய மகன் செகம் வெல்வான், உழைப்பால் செழிக்கும் உலகம், மக்கள் விடுதலைக்கும்மி, கவிஞன் பணி, துவக்கு பணியை, என்னவுன் விசாரம் உள்ளிட்டவைகளைக் குறிப்பிடலாம்.

கரைவலை மீனவர்களை அதிகம் கொண்டது கொத்தன் வாழ்ந்த பிரதேசம். அதனால் அம் மக்களின் பிரச்சினைகளை நேரடியாகத் தரிசித்தவர் அவர். தோணி கரை சேரும் வரை உடலையும் உயிரையும் அர்ப்பணம் செய்து பாடுபடுவன் மீனவத் தொழிலாளர். ஆயினும்வணிகத் தரப்பிலுள்ளவர்களே முழுப் பயனையும் அனுபவிக்க, சிறிய கறியுடன் வீடு செல்லும் அவலமே தொடர் கதையாகி விட்ட செய்தியை 'நீருழவன்' இல் மஹாகவி கூறியது போல் மருதூர்க் கொத்தன் 'சேவல் கூவுகிறது' கவிதையில் பதிவு செய்துள்ளார்.

“தொந்திகள் பருத்த வணிகத்
துரைமகார் மீனவப் பெற்றார்
..... கறிக்கெனத் தோறாமீனும்
காசுத்தாள் ஆறு நூறும்
கரைவலைச் சொந்தக் காரக்
கனவான்தன் வசமாய்ப் பெற்றார்
பெருங்கடல் மடியில் வாழ்ந்த
மீன்கரை கொணர்ந்த தோழர்
கரங்களில் இரண்டு ரூபாக்
குற்றிகள் பெற்றுச் சேர்ந்தார்”¹²

சேவல் கூவுகிறது மீனவர் பிரச்சினையினைக் கூறுவது போல் கைத்தறி நெசவாளர் நிலையினை அவசுகின்ற கவிதையே 'சிறிய மகன் செகம் வெல்வான்' சிறிய மகனை உலகினையே வெல்ல அழைக்கும் இக் கவிதையின் அழைப்பு முறை முற்றிலும் வித்தியாசமானது. இது பற்றி செ. யோகராசா குறிப்பிடும் போது:

“‘சிறிய மகன் செகம் வெல்வான்’ முக்கியமானதொரு கவிதை யாகின்றது. மருதூர்க் கொத் தனது கவித்திறனை புரிந்து கொள்ளும் தன்மையுடையது...”¹³ என்கிறார்.

பிறருக்காகத் தம்மை உருக்கும் நெசவுத் தொழிலாளர்களின் உரிமைகளைப் பேசும் இக் கவிதையில் கடுமையான உழைப்பால் உருக்குலைந்து போகும் நிலையினை:

“தறியே மங்கமாயும்
தம்பிலெ வ்வைக் காக்கா நீ
இறால் காய்ந்த கருவாடாய்
ஏன் வளைந்து போனாய்கா?”¹⁴

என அடையாளப்படுத்தும் கவிஞர் தொழிலாளிகள் அடிப்படை வாழ்வாதாரம் இன்றி தவிக்க முதலாளிமார்களின் நிலைகள் மட்டும் உயர்ந்தே செல்கிறது எனச் சலித்தும் கொள்கிறார்:

“உன்னுடைய முதலாளி
ஊரையெல்லாம் வாங்குகின்றார்
பொன்பொருள்கள் தேடுவதில்
பெரும்புரட்சி பண்ணுகிறார்
அவருக்கு நூல் சப்ளை
செய்பவர்கள் ஆண்டவனைச்
சவாலுக்கு அழைத்திங்கு
சொர்க்கங்கள் காட்டுகிறார்”¹⁵

சிறியமகன் செகம்வெல்வான் போல் தொழிலாளர்களை வதைத்து ஏப்பம் விடும் முதலாளிமார்களின் இயல்புகளைக் கூறும் இன்னுமொரு கவிதையே ‘உழைப்பால் செழிக்கும் உலகம்’ ஆகும். முதலாளிகளின்னை வாழ்த்தும் நிலையினை ஒதுக்கி விட்டு தொழிலாளர்களின் புகழ்பாட அழைக்கிறார். கவிஞரின் தொழிலாளர் நலன் தொடர்பான கவிதைகளின் வேகம் அபூபக்சரின் ‘எல்லாம் உமதே’ கவிதையின் சாயல்களை ஒத்திருப்பது நோக்குதலுக்குரியது.

பாரதியாரின் ‘பெண்கள் விடுதலைக்கும்மி’ போல் உழைக்கின்ற மக்களின் விடுதலைக்காக கொத்தன் கொட்டுகின்ற கும்மியே ‘மக்கள் விடுதலைக் கும்மி’யாகும். உலகத் தொழிலாளர் தினமான மே தினத்தில் ‘தொழிலாளர்களின் மேன்மையினை உயர்த்துவோம்’ என அழைக்கும் கவிதையே ‘கவிஞன் பணி’ என்பதாகும். அமைதியாக இருந்து எதனை யும் சாதிக்க முடியாது தொழிலாளர்கள் மேன்மையற வேண்டுமாயின் தமக்குரியதைத் தாமேபெற்றுக் கொள்ள முயல வேண்டும் என்பதனை உணர்த்துகின்ற கவிதையே ‘துவக்கு பணியை’ என்பதாகும். பாரதிதாசனின் ‘அழகின் சிரிப்பு’, மானிட சக்தி கவிதைகள் போல் தம்பியியை விழித்துப் பேசும் திறன் ரசனைக்குரியது.

கவலைகளை உள்வாங்கி உழலுவோர் மனிதர்களே. பறவைகள் சுதந்திரமானவை. அப் பறவை இனமே மனிதனைப் பார்த்து கவலை கொள்வதாக அதனிடம் வினவுவதாய் அமைந்த கவிதையே ‘என்னவன் விசாரம்’ ஆகும். வித்தியாசமான படிமத்தில் அமைந்த இக் கவிதையில்:

“இல்லறம் தெருவில் இயற்றும் ஈன
மானிடர் துயரில் தோய்கின் றனையோ?
உலகினைச் சுரண்டும் முதலை வர்க்கம்
ஒழியச் சாபம் இடுகின்றனையோ....
அலுவலகங்களில் உலவும் இலஞ்சப்
பேய்கள் கோரப் பற்களி னிடையே
பட்ட வேதனை பறகின் றனையோ?”¹⁶

என்னும் வரிகள் கவனயீர்ப்புக்குரியவை.

இன உறவும் தமிழ்ப் பற்றும்

இலக்கிய உறவும் கல்வித் தொடர்பும் தாம் வாழ்ந்த அயல் கிராமத்து உறவுகளும் கொத்தனுக்குள் இனவுறவையும் மொழியுறவையும் விதைத்திருந்தது. நிலவே வா, தமிழ் விழாக் காணும் தகவுடையாள், அழகு வண்ணப்பூச்சிகள், விதியின் பிழையன்று, அழைப்பு, கலையின் இறைவன் முதலிய கவிதைகளில் இன உறவும் மொழியுறவுக் கருத்துக்களும் இழையோடியுள்ளன.

கல்முனைப் பிரதேசத்து தமிழ்-முஸ்லிம் உறவினை ‘பிட்டும் தேங்காய் பூவும்’ என வருணிப்பது இயல்பு. கல்முனை அரசியலிலும் சமூக உறவிலும் தமிழ்-முஸ்லிம் மக்கள் ஒன்றிணைந்தே பயணித்துள்ளனர். தமிழரசுக் கட்சியின் அரசியலினூடாக இசட். எம்.மகூர் மௌலானா செனட்டராகியமை, தந்தை செல்லாவின் அரசியலினூடாக எம்.எச்.எம். அஸ்ரஃப் அரசியலில் முகவரி பெற்ற றமை, ஈழப் போரின் உக்கிரமான காலகட்டத்தில் கல்முனை, மருதமுனை போன்ற முஸ்லிம் கிராமங்களில் தமிழ் மக்கள் அடைக்கலமானவை எனப் பல விடயங்கள் ஒன்றிணைந்த உறவினூடாகவே சாத்தியமாயின. பிட்டும் தேங்காய்ப்பூவும் எவ்வாறு சேர்ந்திருக்குமோ அவ்வாறே உறவுகளும் கலந்திருந்தன. இது பிரிக்க முடியாத அடையாளமாகவே பார்க்கப்பட்டது. பிற்காலத்தில் இனப்பாகுபாடும் அரசியல் தேவைகளும் பிட்டை வேறாகவும் தேங்காய்ப் பூவை வேறாகவும் காட்டி பிரித்தாளத் தொடங்கியமையினையும் மறுதலிக்க முடியாது. சமய விழாக்கள், திருமண நடைமுறைகள், விசேட தினங்களுக்கான பரிமாறல்கள் என்பன ஒன்றாகவே காணப்பட்டன. சமய ரீதியாகத் தமிழர்களும் முஸ்லிம்களும் வேறுபட்ட போதிலும் மொழியினூடாக தமிழ் பேசும் உறவாக நோக்கப்பட்டனர். இவ்வாறான நடைமுறைகளை மீளாக்கம் செய்வதாகவே ‘நிலவே வா’ என்ற கவிதை அமைந்துள்ளது. இதனைக் கொத்தன் இவ்வாறு அடையாளப்படுத்தியுள்ளார்:

“பிட்டுக் குழலிடை மாவோடு-சுவை
பெருக்க இணையும் தேங்காய்ப் பூ
கூட்டாய்த் தமிழர் முஸ்லிம்கள்
குலவும் அழகைக் கண்டிட வா-அவர்
மொழியும் தமிழினைக் கேட்டிட வா”¹⁷

அழகு வண்ணப் பூச்சிகள், விதியின் பிழையன்று ஆகிய கவிதைகள் தமிழ் உறவுக் கருத்துக்களைக் கூறி நிற்பதுடன் ‘தமிழ் விழாக் காணும் தகவுடையாள்’ என்ற கவிதையில்:

“கூத்தும் குரவையும் கோலாட்டம் சீனடியும்
பக்தி வளர்க்கும் பள்ளிகளும் கோயில்களும்
தேவாரம் பைபிள் திருக்குர்ஆன் ஆகமங்கள்
நாவார ஒதுமிசை நாற்றிசையும் தேன்பொழிய
சிந்துகள் பாடிச் செந்தமிழை வாழ்விக்கும்
மங்காப் புகழ் பூத்த மாதரசி கல்முனையாள்”¹⁸

என இன மற்றும் தமிழறிவை அடையாளப்படுத்தியுள்ளார் மருதூர்க் கொத்தன்.

தமிழ் உணர்வுப் போராட்டத்தில் மகன் எழிலை அனுப்பத் துணிந்த நீலாவணன் போல் தமிழைப் பாதுகாக்க வருவோர்களுக்கு தீவினை அகற்றும் தீர்த்த நீராக நிற்பதாகக் கூறும் மருதூர்க் கொத்தனின் தமிழ்ப் பற்று உணர்வுபூர்வமானது.

“புவிமீது தமிழ்க் கன்னி
புரப்போர்கள் தமைச்சாடி
அவியாத மனங்கொண்டு
அழித்தான கவிபாடும்
கவிவாணர் தோளுக்குக்
கழுநீரில் வடங்கோப்பேன்”¹⁹

சமயம்

மருதூர்க் கொத்தனின் கவிதைகளில் ஆன்மீகத்தேடல் தனித்துவமானது. குறியீட்டுப் பாங்காய் அமைந்த சொல்லமைப்புக்களைக் கொண்ட அவ்வகைக் கவிதைகளுக்குள் ஈமான், நோன்பு நோற்பாயே, வள்ளல் அளித்த வழி, செம்மல்கள் எம்மவர்கள்; கொண்டாடுவோம் சமத்துவ வழிபற்றுவோம் அல்லது விண்ணப்பம் ஆகியன ஆன்மீகத் தேடல் சார்ந்த கவிதைகளாகும்.

குர்ஆன் பயின்றவர்கள், கலைகளை அமைத்தவர்கள், நோன்பு-ஹஜ் எனக் கடமைகள் செய்வோர், சாதி பேதமின்றி வாழ்வோர். இவர்களே எம்மவர்கள் என சிலாகிக்கும் கவிஞரது உணர்வே ‘செம்மல்கள் எம்மவர்கள்’ ஆகும்.

“சாதி பிரித்துச் சமயம் வளர்த்திடும்
காண்டாளச் செயல் துணியும்-இன்றி
சாந்தி பெருக்கிச் சமதையாய் வாழ்ந்திடும்
சாதனை கொண்டவர்கள்”²⁰

என சாட்சியம் கூறுவதாய் அமைந்துள்ள இறுதிவரிகள் நோக்குதலுக்குரியன.

இருள் சூழ்ந்திருந்த சமூகத்தை விடுவிக்க வந்தவர் நபி (ஸல்) அவர்கள். அவர்களின் பெருமை கூறும் கவியே ‘கொண்டாடுவோம் சமத்துவ வழிபற்றுவோம்’ என்பதாகும்.

“செறியிருளின் படையளித்துச் சினந்த வேங்கைக்
குன்றுகளைத் துகழ்செய்து குமைந்த மான்கள்
கொத்தடிமை விலங்கொடித்துக் குறைகள் தீர்த்த
பொன்றாத பெருங்கருணை முகம்மத் என்னும்
புகழ்ப்பெயரைக் கேட்டுலகம் புளகிற்றன்று”²¹

என்னும் வரிகளில் முகம்மத் (ஸல்) வருகையால் அமைந்த சிறப்புக்கள் வெளிப்பட்டு நிற்பதனை அவதானிக்கலாம்.

வாழ்த்தும் இரங்கலும்

மருதூர்க் கொத்தன் கவிதைகளில் இரங்கல் உரைகளும் தனியாள் பெருமைகளும் அடங்கியுங்கியுள்ளன.

“ஈழத்துக்கவிதை மரபில் வாழ்த்துரைக்கும் இரங்கலுரைகளுக்கும் இடமுண்டு”²²

என்னும் செ. யோகராசாவின் கூற்றுடன் கொத்தனின் கவிதைகளை நோக்கும் போது: தனக்குவமையில்லாத தலைவ (இராச மாணிக்கம்), புலவர்மணி (ஆ.மு. சரித்தீன்), பணிபுரிந்தான் புகழ்பாடு (விபுலானந்தர்), தமிழ் தந்த புலவர்மணி (பெரிய தம்பிப்பிள்ளை) இதயம் அளந்துரை (ஆ.மு. சரிபுத்தீன்), இந்நியப் பிரதமருக்கு மோகனா விடுதாது, டி கிளாக்குக்கு ஒரு பாமாலை (நெல்சன் மண்டேலா), தனக்குவமை இல்லாத சான்றோன் (ஆ.மு. சரிபுத்தீன்) வெண்பாவில் புலவர் மணி (ஏ. பெரிய தம்பிப் பிள்ளை), தமிழ்தந்த புலவர்மணி (ஏ. பெரிய தம்பிப் பிள்ளை), பேசச் செய்யும் விதியின் கை (பெரியார்) முதலியன குறிப்பிடத்தக்கன.

அம்பாறை மாவட்டம் பட்டிருப்புத் தொகுதியுடன் இணைந்திருந்த போது பாராளுமன்ற பிரதி நிதியாக இருந்து தமிழ்-முஸ்லிம் உறவு அரசியலுடன் பணியாற்றியவர் இராசமாணிக்கம். அவரது இரங்கலுரையாக அமைந்த ‘தனக்குமை இல்லாத தலைவ’ கவிதையில் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார் மருதூர்க் கொத்தன்;

“பட்டிருப்பின் தீர்த்தியினைப்
பாட்டிசைத்த மாணிக்கமே!
கட்டறுத்து விண்ணைக்
கலங்கடித்து விட்டெழுந்த
ஏவுகணையாய் உரிமைக்குப் போராடிப்
பூவில் அடைந்தாய் புகழ்”²³

விபுலானந்தரின் இறப்பினை அடுத்து கொத்தன் எழுதிய கவிதை யொன்றில் இவ்வாறு பாடப்பட்டுள்ளது:

“தாழிசையின் மேன்மை தனையோதும் யாழில்
அமைவுமுறை ஆய்ந்துநூல் செய்து-இமயவரை
என்ன எழுந்து இசையுலகோர் மெய்மறக்கும்
வண்ணம் இழைத்தானை வழுத்து”²⁴

முடிவுரை

ஈழத்துக் கவிதைப் பரப்பில் குறிப்பாக மருதூர்க் கொத்தனது சம காலத்தவர்கள் கையாண்ட பாடு பொருள்களுடன் இசைவாகக் கூடிய விதத்திலும் அதற்கு மேலதிகமாகப் பல்வேறு அமசங்க ளையும் தம் கவிதைப் புலமையைக் மருதூர்க் கொத்தன் கையாண்டுள்ளார். அவ் வகையில் அவரது மெல்லிசைப் பாடல்கள் கவனத்துக்குரியவை. ‘மருதமுனைக் கீதம்’ மற்றும் தமிழ் வாழ்த்தாய் அமைந்த ‘விண்புகழ் கொண்ட தமிழ்’ என்பன குறிப்பிடத்தக்கன. பல்லவி, அனுபல்லவி, சரணங்கள் வெளிப்பட மெட்டமைக்கப்பட்டுள்ள இப் பாடல்கள் கொத் தனது கவித் திறனில் முக்கிய அடையாளங்களாகும்.

‘கவியரங்குக் கவிதைகளை பாடுவதில் கொத்தன் கைதேர்ந் தவராக இருந்துள்ளதுடன் 31.01.1980 இல் இலங்கை வானொலி மீலாத் கவியரங்கில் வாசிக்கப்பட்ட தலைமைக் கவிதை மாத்திரமே மோகனம்’ நூலில் உள்ளடக்கப்பட்டுள்ளது.

பாடசாலைக் கீதங்களை உருவாக்கும் முயற்சியிலும் கொத்தன் அக்கறை காட்டினார். மருதமுனை சம்ஸ் தேசிய பாடசாலையின் கீதம் காலப் பொருத்த மெட்டுடன் இசைக்கப்பட்டு வருகின்றமை மனங் கொள்ளத்தக்கதாகும். அல்-மனார் தேசிய பாடசாலையின் கீதம் எழுதப்பட்டமை தொடர்பில் மருதூர்க்கொத்தனுக்கும் அப் பாடசா லையின் முன்னாள் அதிபர்களில் ஒருவரான எம்.எச். காதர் இப்பாடல்க்கும் இடையே சர்ச்சையொன்று இருந்து வருகின்றமை சுட்டிக்காட்டப்பட வேண்டிய விடயமாகும்.

ஒரு விடயம் அல்லது ஒரு மன்னனைப் பற்றிப் பத்துப் பாடல்களில் பாடும் மரபு சங்க இலக்கியங்களான பதிற்றுப்பத்து, ஐங்குறுநூறு மற்றும் திருக்குறள் ஆகிய இலக்கியங்களிலும் இருந்து வந்திருக்கின்றன. பதிற்றுப் பத்து நூலில் ஒவ்வொரு பாடலுக்கும் ஒரு தலைப்பு இடப்பட்டுள்ளதுடன் ஐங்குறுநூறு, திருக்குறள் ஆகியவற்றில் பத்துப் பாடல்களுக்கு ஒரு தலைப்பு இடப்பட்டுள்ளது. இம் மரபினைப் பின்பற்றியதாகவே கொத்தனின் பத்துப்பத்து அமைந்துள்ளது. இதனடிப்படையில் பத்துப்பத்து பாடும் முறையினை ஈழத்து நவீன கவிதை மரபில் பயன் படுத்தியவராக கொத்தன் இருப்பது அவரது கவிதைப் படைப்பாற்றலின் சிறப்பம்சம் எனலாம். அவருக்கிருந்த தமிழ் மொழிப் புலமையினை இவைகளினூடாக கண்டுகொள்ள முடிகிறது.

பத்துப் பத்துக்களில் இறைபத்து, நபிப்பத்து, சூட்சுமப்பத்து, ஊர்ப்பத்து, போர்ப்பத்து, மடமைப்பத்து, மேலாகப்பத்து, நன்றிப்பத்து என்பன கொத்தனது பத்துக்களில் குறிப்பிட்டுச் சொல்லக் கூடியன. இதில் நபிப் பத்து, சூட்சுமப்பத்து, ஊர்ப்பத்து, போர்ப்பத்து, நன்றிப்பத்து தொடர்பான பாடல்களை கிடைக்கப் பெற்றுள்ளன.

தமிழ் இலக்கியத்திற்கே உரித்தான கவிதை மரபுகளையும் சொற்க ளையும் அதிகளவில் பயன்படுத்திய முஸ்லிம் நவீன கவிஞர்களுள் மருதூர்க் கொத்தனுக்குத் தனித்துவமான இடமுண்டு. கொத்தன் யாப் போசைகளின் மரபுகளை நன்கறிந்தவர். வெண்பா, விருத்தம், சிந்து போன்ற யாப்புக்களை அவரது கவிதைகளினூடாக தரிசிக்க முடிகிறது. ஆயினும் நேரடியான பரீட்சார்த்த முயற்சிக்குள் இறங்காமல் அம் மரபுக்குள் நின்று கொண்டு தம் வசதிக்கும், கவிதைப் போக்குக்கும் இசைவாக செந்தமிழ் நடையிணையும்; பேச்சோசை பாங்கிணையும் ஒன்றிணைத்து பெரும்பாலான கவிதைகளை யாத்துள்ளமை அவதானிப்புக்குட்பட்ட விடயமாகும். இவ் வகையில் நோக்கும் போது நவீன ஈழத்துக் கவிதை மரபில் மருதூர்க்கொத்தன் எனும் பெயர் தவிர்க்க முடியாதவொன்று என்பது தெளிவாகின்றது.

அடிக்குறிப்புகள்

1. நுஃமான்.எம்.ஏ, (2001), 'நீலாவணன் கவிதைகள்', ஒத்திகை, ப.ix
2. யோகராசா.செ, (2021), 'காலத்தின் குரல்களாகின்ற மருதூர்க் கொத்தன் கவிதைகள்', மகுடம், ப.9
3. மேலது: ப.10
4. ஆகவே ஜபார், (2021), 'படைப்பாளிகள் பார்வையில் மருதூர்க் கொத்தன்', மகுடம், ப.55
5. ஆபுஹபீனா, (1977), 'எங்கள் நாடு', காவியத் தலைவன், ப.25
6. பெரியதம்பிப் பிள்ளை.ஏ, (1977), காவியத் தலைவன், ப.8
7. மருதூர்க் கொத்தன், (2022), 'நிலவே வா', மோகனம், ப.3
8. மேலது: ப.42
9. மேலது: ப.68
10. மேலது: ப.70
11. மருதூர்க் கொத்தன், (1967), 'வதுவைக்கு தேதி வரைந்த பின்', மித்திரன்: ப.7
12. மருதூர்க் கொத்தன், (2022), 'சேவல் கூவுகிறது', மோகனம், ப.16
13. யோகராசா.செ, (2021), 'காலத்தின் குரல்களாகின்ற மருதூர்க் கொத்தன் கவிதைகள்', மகுடம், ப.10
14. மருதூர்க் கொத்தன், (2022), 'சிறிய மகன் செகம் வெல்வான்', மோகனம், ப.18
15. மேலது: ப.19
16. மேலது: ப.9
17. மேலது: ப.4
18. மேலது: ப.25
19. மருதூர்க் கொத்தன், (1964), 'அழைப்பு', வீரகேசரி வார இதழ்(12.4.1964)
20. மருதூர்க் கொத்தன் (1962), 'செம்மல்கள் எம்மவர்கள்', வீரகேசரி(2.2.1962)
21. மருதூர்க் கொத்தன், (2021), 'கொண்டாடுவோம் சமத்துவ வழிபற்றுவோம்', மகுடம், ப.74
22. யோகராசா.செ, (2021), 'காலத்தின் குரல்களாகின்ற மருதூர்க் கொத்தன் கவிதைகள்', மகுடம், ப.12
23. மருதூர்க் கொத்தன், (2022), 'தனக்குவமை இல்லாத தலைவ', மோகனம், ப.6
24. மேலது: ப.7

துணை நூற்பட்டியல்

1. ஆபுஹபீனா. *எங்கள் நாடு*. காவியத் தலைவன். நிந்தலூர், நிந்தலூர் வட்டார ஆசிரியர் சங்கம், 1977.
2. ஆகவே ஜபார். *படைப்பாளிகள் பார்வையில் மருதூர்க் கொத்தன்*. மட்டக்களப்பு, மருதூர்க் கொத்தன் சிறப்பிதழ், மகுடம், மகுடம் பதிப்பகம், 2021.
3. மருதூர்க் கொத்தன். *காவிய நாயகன்*. புலவர்மணி சரிபுத்தீன் பாராட்டுமையம், மருதமுனை, 1998.
4. மருதூர்க்கொத்தன். *மோகனம்*. மருதூர்க் கொத்தன் பௌண்டேசனன், மருதமுனை, 2022.
5. எம்ஏ, நுஃமான். *நீலாவணன் கவிதைகள்*. கொழும்பு, ஒத்திகை நன்னூல் பதிப்பகம், 2001.

பத்திரிகைகள்

1. மருதூர்க் கொத்தன். *செம்மல்கள் எம்மவர்கள்*. வீரகேசரி, 02 பெப்ரவரி 1962.
2. மருதூர்க் கொத்தன். *அழைப்பு*. வீரகேசரி வார வெளியீடு, 12 ஏப்ரல் 1964.
3. மருதூர்க் கொத்தன். *வதுவைக்குத் தேதி வரைந்தபின்*. மித்திரன், 31 ஒக்டோபர் 1967.

References

1. Abu Hafeena. *Engal Naadu*. Kaviyath Thalaivan, Nintavur, Nintavur Teachers' Association, 1977.
2. Aakave Jabbar. *Padaippaalkal Paarvaiyil Marudoork Koththan*. Batticaloa, Marudoork Koththan Special, Magazin, Crown Publishers, 2021.
3. Marudoork Koththan. *Epic Hero*. Pulavarmani Saribuddin Appreciation Center, Maruthamunai, 1998.
4. Marudoork Koththan. *Mohanam*. Marudoork Kothan Foundation, Maruthamunai, 2022.
5. MA, Nuhman. *Neelavanan Poems*. Colombo, Oththikai, Nannul Publishers, 2001.

Newspapers

1. Marudoork Koththan. *Semmalkal Emmavarkal*. Veerakesari, 02 Feb. 1962.
2. Marudoork Kothan. *The Call*. Veerakesari, 12 Apr. 1964.
3. Marudoork Kothan. *Vatuvaikkuth thethi varaindha pin*. Mithran, 31 Oct. 1967.

How to cite this article: Fowzer, Saadhya, and Mohamed Moosa Jesmy. "A Study on Maruthoor Koththan's Poetry". *Aazhi International Journal of Tamil Literature Studies*, vol. 1, no. 1, Jan. 2023, pp. 33-40, <https://aijtls.com/index.php/aijtls/article/view/9>.

This is an open access journal, and articles are distributed under the terms of the Creative Commons Attribution-Non Commercial-ShareAlike 4.0 International License, which allows others to remix, tweak, and build upon the work non-commercially, as long as appropriate credit is given and the new creations are licensed under the identical terms.